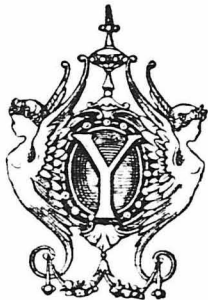

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ !..

Η τρομερή περίπτωση της νεκροφάνειας. Άνθρωποι που ένταφίζονται ζωντανοί. Τι άφηγείται ένας ξένος γιατρός. Τό μαρτύριο μιας Αμερικανίδος. Πώς... έπέθανε δύο φορές. Μία δραματική ρομαντική ιστορία. Η νεκρανάστασις. Ο έρωσ που σώζει. Νύχτα στο νεκροταφείο. Για τις πλεξίδες της Βικτωρίνης. Μετά είκοσι έτη. Η φρικώδης περιπέτεια ενός άξιωματικού. Ο τάφος που άναταράσσεται, κτλ. κτλ.

ΠΑΡΧΕΙ τρομερότερη άγωνα για έναν άνθρωπο από εκείνη που θα δοκίμαση ύταν, ξεντώντας από ένα βαθύ λήθαργο, θά άντιληφθή ότι... τον έθαψαν ζωντανό ; Ποιά λόγια μπορούν να εκφράσουν την ταραχή, την τρέλλα και την άπελπισία που κυριεύουν τον άνθρωπο αυτό, ενώ άγωνίζεται να βγάλη άπ' τό στήθος του τό άσπυκτο βροπό τοϋ χόματος, που τον πιέζει και τοϋ κόβει την άνατοή ; Και ύπάρχει ψυχογράφημα πό φρικτό από την έπιθανάτω άγωνα ενός πεθαμένου ζωντανού ;

Ε! λοιπόν, φαίνεται ότι ή περιπτώσις ταρής ανθρώπων ζωντανών, που παρουσιάζουν όμως τέτοια σημεία νεκροφάνειας, ώστε να ξεγελούν και τον πιο έμπειρο γιατρό, είναι συχνότερες άπ' ότι νομίζουμε. Αυτό τουλάχιστον δείχνουν ή άγωνιώδεις στάσεις, στις όποιες βρίσκονται πολλοί σκελετοί, όταν οι συγγενείς των ζητούν να πάρουν τά κόκαλα των, για να τά τοποθετήσουν στα όστεοφυλάκια.

Από τό βιβλίον ενός Γάλλου γιατροϋ, που περιγράφει πολλές τέτοιες περιπτώσεις, ιστορικές στά ιατρικά χρονικά, παραλαβαίνουμε τό παρακάτω κεφάλαιο, αναφερόμενο σ' άδεντικά γεγονότα :

«Τό 1814, ή γυναίκα ενός άπ' τους καλύτερους νομομαθείς της Βαλτιμόρης έπρεσε βαθεία άρρωστη, από μία μυστηριώδη ασθένεια, άγνωστη και σ' αυτούς άκόμα τους γιατρούς. "Υστερ" από λίγες μέρες, ή γυναίκα αυτή πέθανε, ή μάλλον, νόμισαν ότι πέθανε. Κανείς δέν μπόρεσε να καταλάβη, ότι άν και παρουσίαζε όλα εκείνα τά φαινόμενα που θεωρούνται άσφαλείς ένδειξεις θανάτου —τά χείλη της έγιναν άσπρα, ή καρδιά κ' ό σφυγμός της έπαυαν να χτυπούν, τά μάτια της δέν είχαν πια καμμία λάμψη— ωστόσο, ή γυναίκα αυτή έξωκοιλουόσε να ζή.

Τήν κράτησαν τρεις μέρες στο σπίτι, πριν την θάψουν. Στο διάστημα αυτό, τό σώμα της έγινε σκληρό κ' άκαμύτο σαν πέτρα. Τέλος, άποφάσισαν να της κάνουν την κηδεία, για να μήν άρχισή ή άποσύνθεσις. Και την κατέβασαν στον οικογενειακό της τάφο.

Πέρασαν από τότε τρία χρόνια. Μία μέρα, ό σύζυγος της νεκρής θέλησε —για πρώτη φορά άπ' τον καιρό που πέθανε ή γυναίκα του— να προσευχθή πάνω στο φέρετρό της. Φαντασθήτε λοιπόν τον τρόμο που δοκίμασε, όταν, άνοίγοντας την πόρτα του οικογενειακού νεκροταφείου, είδε να πέφτη στα γόνατά του ένα λεικωτισμένο σκήμα, κ' ένα ξερό κρότο. "Ήταν ό σκελετός της γυναίκας του, ντυμένος άκόμα με τό σάβανο !

Δέν είναι δύσκολο ν' αναπαράστηση κανείς τώρα την τραγωδία που συνέβη στα βάθη τοϋ νεκροταφείου αυτού.

Άγνωστο πόσες ημέρες μετά την ταφή της, ή δίδην πεθαμένη, ή όποία είχε πάθει μονάχα νεκροφάνεια, ζήτησε άπ' τον βαθύ λήθαργο της. Φρικτή άγωνα θά την έπασε τότε, όταν είδε πως τον έθαψαν ζωντανή. Με μεγάλη προσπάθεια ξεκάρφωσε τό σκέπασμα του φέρετρου και βγήκε έξω. Περιπατώντας μέσ' στο σκοτάδι, θά έφτασε στη μικρή σιδερένια πόρτα του νεκροταφείου και θά προσπάθησε να την άνοίξη. Χαμένος όμως πήγαν οι κόποι της. "Η πόρτα ήταν κλειδωμένη άπ' έξω. Και κανείς δέν άκουσε τις παραπαικτικές κραυγές που έβγαλε ή άτυχη γυναίκα, καλώντας σε βοήθεια.

Έτσι ό θάνατος —δυστυχώς θάνατος αυτή τη φορά— τη βόηκε ενώ ήταν άκοιμισμένη στην πόρτα, που της έκρυβε τον άέρα, τον ήλιο, τη ζωή ! Κι' όταν, ύστερ" από τρία χρόνια, ό σύζυγός της άνοιξε την πόρτα, ή γυναίκα του έπεσε στην άγκαλιά του, σκελετός, σκεπασμένος από ένα λευκό σάβανο !

Τό 1810, στη Γαλλία, μία νέα που την έθαψαν επίσης ζωντανή, είχε την τύχη να γλυτώση την τελευταία στιγμή από ένα τρομερό θάνατο, χωρίς στην επέμβαση τοϋ φίλου της. Η δραματικές λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας επαναρώνουν τη γνώμη, ότι ή πραγματικότητα παρουσιάζει συχνά συνδυασμούς γεγονότων, που δέν θα μπορούσε να τους έννοση ούτε ή πιο γόνιμη φαντασία.

Η ήρωίς αυτής της περιπέτειας λεγόταν Βικτωρίνη Λαρουγκάντ. Ήταν μία όρασιότατη νέα, από καλή και πλούσια οικογένεια. Μεταξύ των πολλών θανυσσών της ήταν κ' ένας νεαρός καλλιτέχνης και δημοσιογράφος, Ζυλιέν Μπωσνέ δνόματι. Η Βικτωρίνη τον είχε ξεχωρίσει άπ' όλους τους άλλους νέους που την περιτρούριζαν και τον είχε αγαπήσει θερμά για τά αισθήματά του. Οι γονείς της όμως δέν ήθελαν με κανένα τρόπο να την παντρεύουν μ' έναν πρωτό άνθρωπο των γραμμάτων. Και την άνάγκασαν να πάη άνδρα έναν πλούσιο τραπεζίτη.

Λίγο καιρό ύστερ" από τό γάμο, ό σύζυγος άρχισε να παραμελή τη γυναίκα του. Φαίνεται μάλιστα, ότι συχνά την χτυπούσε. Τό γεγονός όστόσο είνε, ότι τρία χρόνια μετά τον άτυχη αυτό γάμο, ή Βικτωρίνη έπαθε μαρασμό και πέθανε μία ημέρα — ή τουλάχιστον, έδωσε στους ανθρώπους τοϋ περιβάλλοντός της την έντύπωσι ότι πέθανε.

Τήν έθαψαν σ' ένα κοινότατο τάφο, στο μικρό κοιμητήριο της πόλεως των. Ο Ζυλιέν όμως, τρελλός άπ' την άπελπισία του για τον θάνατο της Βικτωρίνης, που δέν έπαυε να τη λατρεύη μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του, συνέλαβε, σε στιγμές παραφροσύνης, τό ρομαντικό σχέδιο να ξεθάψη την αγαπημένη του και να της κόψη τις μακρούς πλεξίδες, για να τις φιλάξη γι' άνάμνηση.

Μία νύχτα λοιπόν, πήγε στο νεκροταφείο, έβγαλε τό φέρετρο άπ' τον τάφο, άνοιξε τό σκέπασμά του κ' έτομαζώσανε να κόψη τά μαλλιά της Βικτωρίνης, όταν, ξαφνικά, είδε τά μάτια της «θεαμένης ν' άνοίγουν !... Η νεαρά γυναίκα είχε πάθει μονάχα νεκροφάνεια. Κι' ό όσοσερός νυχτερινός άέρας και τά χόδια τοϋ Ζυλιέν, την έκαναν να ξεντύση άπ' τον βαθύ λήθαργό της !

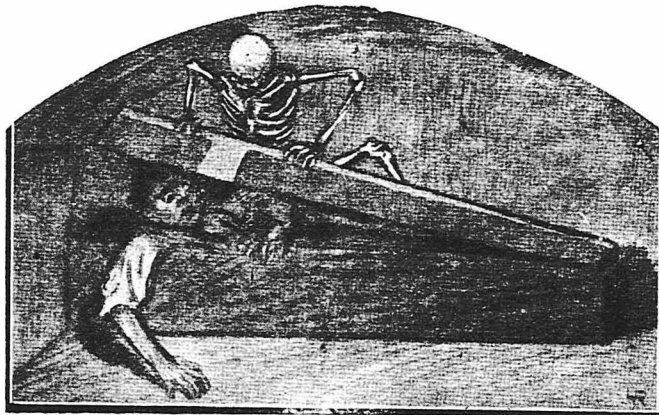
Φαντάζεστε τώρα με πόση λαχτάρα την έσφιξε στην άγκαλιά του ό Ζυλιέν, όταν πέρασε ό πρώτος τρόμος του κ' όταν βεβαιώθηκε, ότι ή αγαπημένη του ήταν ζωντανή. Τήν πήρε στο σπίτι του και την περιποιήθηκε τόσο καλά, ώστε ή Βικτωρίνη ξαναβρήκε ύστερ" από λίγο καιρό την ύγιεινα.

Κατόπιν αυτού, ή Βικτωρίνη κατάλαβε, ότι τοϋ λοιπού έπρεπε ν' άνήρη στον άνδρα εκείνο, στον όποιο χροστούσε της νεκρανάστασις της. Και άποφάσισε να κρατήση μυστική από τό σύζυγό της την έπιστροφή της στη ζωή και να φύγη με τον αγαπημένο της Ζυλιέν στην Αμερική, για να χαρουν την ευτυχία τους άνάμεσα σ' άγνώστους ανθρώπους, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο ν' άνακαλυφθούν. "Έτσι κ' έγινε πράγματι.

"Υστερ" από είκοσι χρόνια όμως, ξαναγύρισαν στη Γαλλία. Η Βικτωρίνη νόμιζε, ότι ό χρόνος άλλαξε τα χαρακτηριστικά της κ' ότι δέν ήτοχε φόβος να την αναγνώριση κανένας παλιός φίλος ή συγγενής. Κι' όμως, μία μέρα τη συνάντησε κατά τύχη στο δρόμο ό πρώην σύζυγός της, την ανεγνώρισε άμέσως και ζήτησε να την ξαναπάη κοντά του. Έοσινη, φυσικά, δέν ήταν διαπεθεμένη ν' αφήση τον Ζυλιέν, με τον όποιο είχε περάσει τά πιο ευτυχισμένα χρόνια της ζωής της. Η ύπόθεσις έφτασε στο δικαστήριο. Κι' οι δικασταί φάνηκαν δίκαιοι στην περίπτωση αυτή. Αναγνώρισαν ότι ύστερ" από τά γεγονότα που μεσολάβησαν, ή Βικτωρίνη μπόρουσε να θεωρηθή ως νόμιμος σύζυγος τοϋ Ζυλιέν Μπωσνέ και ότι ό πρώτος σύζυγός της δέν είχε πια κανένα δικαίωμα σ' αυτήν.

***

Θά σάς αναφέρουμε τώρα και μία άλλη σχετική περίπτωση :

"Ένας Γερμανός αξιωματικός του πυροβολικού, ένας γιγαντόσωμος άνδρας, έπεσε κάτω μία μέρα από τ' άλογο του και χτύπησε δυνατά το κεφάλι του σε μία πέτρα. Παρ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών, δεν μπόρεσε να συνέλθη και τέλος νόμισαν, ότι είχε πεθάνει. Και έπειδή έκανε τότε πολύ ζέση και φροβήθηκαν μήπως άρχισει ή άποψύνθεισος του πτώματος, βιάστηκαν να τον θάψουν μία ώρα άρχητερα.

"Η σήψεια του έγινε μία Πέμπτη. "Υστερ' όμως από τρεις μέρες, κάποιος χωρικός έτρεξε τρομαγμένος στην έδρα του συντάγματος, για να πληροφορήση τον διοικητή, ότι ενώ περνούσε κατά τύχη άπ' τον τάφο του αξιωματικού —είχε πάει στο νεκροταφείο για να προσευχηθή στον τάφο ενός συγγενούς του— είδε τα χώματα ν' αναταράζονται, σαν να προσπαθούσε κανείς να βγίη έξω μέσα από τή γη. Στην αρχή, ο διοικητής του συντάγματος δεν τόν πίστεψε, μα ο χωρικός έπέμενε τόσο, ώστε τον κλόνησε και τόν έκανε να στείλη μερικούς στρατιώτες του, με άξινες και φτιάκια, ν' άνοιξουν τον τάφο και να δούν τί συμβαίνει.

"Όταν οι στρατιώτες προχώρησαν στο σκάφημο, είδαν ξαφνικά να προβάλλη μέσα άπ' τήν κάσπα του φερέτρου το κεφάλι του νεκρού, με τα μάτια πεταγμένα έξω άπ' τις κόγχες! "Ο αξιωματικός είχε πάθει νεφροάνεια κ' ήταν συνήθως και κατάλαβε ότι τόν θάψανε ζωντανό, έβαλε δια τα δυνατά του, τρελλός άπ' τόν τρόμο, για ν' άνασπώση το σκέπασμα της κάσπας, για να βγάλη άπ' τό στήθος του τό άνευφόρο βάρος που τόν έπίεζε. Μα δεν τό κατόρθωσε και λατοθύμισε.

Τόν μετέφεραν άμέσως μετά την έκταφή του στο νοσοκομείο, όπου τόν επανέφεραν στις αισθήσεις του. Και άργότερα, ο ίδιος ο νεκροαναστημένος άρηγήθη τίς ένταώσεις του άπ' τό... ταξείδι του στον άλλο κόσμο.

"Όπως λοιπόν ελτε κ' ο ίδιος, μέσα στο βαθύ λήθαργο του είχε κάποια συνείδηση της ζωής. Έπέμενε μάλιστα, ότι ενώ τόν κατέβαν στον τάφο, παρακολουθούσε τί γινότανε γύρω του, χωρίς να μπορή να μιλήση, να κινήθη, να ειδοπήση ότι είνε ζωντανός! "Υστερα έπεσε πάλι σε λήθαργο, για να ξυτηνη μετά τρεις ήμέρες, όποτε ο χωρικός είδε τό γδωμα του τάφου του να ταράζεται.

"Όπότε, ο αξιωματικός αυτός δεν στάθηκε τυχερός. Γιατί μόλις συνήθε άποσάθησε άπ' τήν τρομερή δοκιμασία που πέρασε, κολολόγησε μία νύχτα και πέθανε μετά ένα μήνα, όρσιτωκάς αυτή τή φορά.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στήν 'Ιταλία πρόκειται να κυκλοφορήσουν προσεχώς τα άνωότερα γραμματόσημα του κόσμου.

—'Η 'Ιταλική κυβέρνησι επί τή ευκαιρία της δεκαετηρίδος από της έγκαταστάσεως του φασιστικού καθεστώτος, διοργανώνει την ομαδική πτήσην 32 αεροπλάνων από Ρώμη εις Σιάγον.

—Και ή διεύθυνσις της Ιταλικής αεροπορίας έξέδωκε με σειρά γραμματόσημων, εν της οποίας ύπολογίζεται να καλυφθούν δια τα έξοδα του ταξειδιού αυτού.

—'Η πτήσις θα γίνη δι' 'Ιρλανδίας, είνου δε από τ' αεροπλάνα αυτά θα παραλάβουν και ταχυδρομικούς σάκκους για τήν 'Ισλανδία και τήν Βόρειο 'Αμερική.

—Τό γραμματόσημο επιστολών για τήν 'Ισλανδία θα στοιχίξη 25 λιρέττες και τό γραμματόσημο για τήν Βόρειο 'Αμερική 50 λιρέττες.

—Στις Τράτεζες της 'Αγγλίας άναλογούν δυό θηλυκοί ιπάλληλοι σ' έναν άρσενικό.

—Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, ή κατανάλωσις των αυτοκινητών στο Παρίσι, κατά τα τελευταία δύο χρόνια, έχει αύξηθει κατά 25 ο ο των προηγουμένων ετών.

—Για τις ραδιοφωνικές συναυλίες της Εύρώπης ζοδεύονται κάθε χρόνο περίπου 150.000.000 φράγκα.

—Τό υπουργείο 'Εργασίας της 'Αγγλίας κατά τό παρελθόν ετος έξέδωκε 67.000 διπλώματα εύρεσιτεχνίας.

—Τό 'Αστεροσκοπείο του Τρέπτοβ του Βερολίνου εφοδιάστηκε τελευταία μ' ένα τεράστιο τηλεσκόπιο, βάφους 260 τόννων!

—'Ο πρώτος ύπόγειος σιδηρόδρομος της ύψηλου λειτουργήσε στα 1896 στη Βουδαπέστη.

—'Η πρώτη Διεθνής Έκθεσις έγινε στο Λονδίνο την 1ην Μαΐου του 1851.

—Οι πρώτοι γυάλινοι καθρέφτες κατασκευάστηκαν στην 'Ενετία τό 1300.

—'Ο Λονδρέζος βιολόγος 'Αρμστοργκ, ισχυρίζεται, κατόπιν σχετικών πειραμάτων, τα οποία έκαμε σε διάφορους βαρσιονίτας καταδύσεις, ότι ένας άνθρωπος μπορεί να συντηρηθή στη ζωή, με νερό μονάχα, επί 40 ήμέρες. Κατά τό διάστημα όμως αυτό θα χάζη 12—13 κιλάδες από τό βάρος του.

—'Η όρσοσφά της Παμίρας, που βρίσκεται στην Κεντρική 'Ασία (παρά τό 'Αφγανιστάν), ονομάζεται από τους Γεωγράφους «Στέγη του Κόσμου», επειδή έχει τις ψηλότερες κορυφές άπ' όλα τα βουνά της ύψηλίου.

—Σε μία, λοιπόν, από τις κορυφές αυτές της Παμίρας, που έχει ύψος 7650 μέτρα, οι μολοσβίκοι έδωσαν τ' όνομα «Λένιν» και σε μία άλλη, ύψους 7112 μέτρων, τ' όνομα «Στάλιν», θέλοντας μ' αυτόν τον τρόπο ν' αποθανάτισουν τους άρχηγούς των.

—'Η πιο καλές καμήλες μπορούν να διατρέξουν σε μία μέρα 100 μίλια.

—'Η ήλιγία των φαραίων καθορίζεται από τις πτυχές που σχηματίζονται σ' ένα μικρό θιλάριο, τό όποιο βρίσκεται μέσα στο αυτί τους. Κάθε πτυχή αντίστοιχεί μ' ένα χρόνο.

—Στις βόρειες επαρχίες της 'Αλάσκας, ή χήρες των ιθαγενών είνε υπερχρεωμένες, μετά τό θάνατο του συζύγου των, ν' άπομονώνονται και να μη μιλούν σε κανένα ένα έξη μήνες!

—'Η ύπηρεσία 'Αγορανομίας του Ήσριου, ύπολογίζει σε μία μελέτη της που εδημοσίευσε πρό μηνός, ότι για να ύπαρξη έλάσμεια γάλακτος για τις ανάγκες της πρωτευούσης, χρειάζονται 934.000 αγελάδες!

—Στη Βιρτζίνια-Σίτυ της 'Αμερικής, πρό όλίγων μηνών, ένας άγρότης είχε βρει στο χωράφι του ένα άλλόκοτο λιθάρι. Τό λιθάρι αυτό τό έδειξε σ' ένα μηχανικό, ο όποιος δεν άργησε ν' άγοράση τό χωράφι του άγρότου αντί 1.500 δολλαρίων.

—'Από τις πρώτες άνασκαφές που έκαμε ο εύτυχής άγοραστής στο χωράφι, ανέκάλυψε παχύ στρώμα χρυσοϋ.

—Στό Μπόγγκο, μία κομωπόλι της βορείου 'Ιταλίας, ζή μία γυναίκα —ή Κλημεντίνη Φέστα— ήλικίας 32 ετών, ή όποια θεωρείται ή ρωμαλεότερη γυναίκα του κόσμου.

—'Ο θηλυκός αυτός 'Ηρακλής μπορεί να σηράση στους ώμους της βάρος 750 κιλάδων!

—'Απ' όλα τα δέντρα της ύψηλίου, τα φαταμπού, τα περίφημα δέντρα των 'Ινδών, είνε οι γιγαντες του φυτικού βασιλείου. Τό συνηθιαμένο τους ύψος είνε 40 μέτρα.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στήν έκθεση της ζωγραφικής. —Αυτές ή μικρές ζωγραφίες δεν μου άρέσουν καθόλου. Προτιμώ τους μεγάλους πίνακες. —Είσθε τεχνωρίτες, κύριε; —"Όχι... κορνιζωπάλης!

Σε μία οικογενειακή συναναστροφή μία κυρία άπεινήνετα σ' έναν γρησάο κύριο και τόν ρωτάει: —Πόσων χρόνων με κάνετε; —Και ο σύζυγός της, σκιδόνοντας στο αυτί του παρακαθημένου του: —Ξέρεις γιατί ρωτάει αυτόν εκεί τό γέρο για τήν ήλιγία της; —Γιατί; —Γιατί ξέρει ότι είνε... φιλάργυρος!

Στό σχολείο. 'Ο δ α σ κ α λ ο ρ ς.—Τί δουλειά κάνει ο πατέρας σου; 'Ο μ α θ η τ ή ς.—Δέν έχω πατέρα... Πέθανε! 'Ο δ α σ κ α λ ο ρ ς.—Καλά... Και πριν πεθάνει; 'Ο μ α θ η τ η ς.—Ζούσε! 'Ο ά ν α κ ρ ι τ ή ς.—Κι' αυτό τό ρολόι δεν είνε κλεμένο; 'Ο λ ω π ο δ ύ τ η ς.—Ναι, αλλά μπορείτε να τό επιστρέψετε στον ιδιοκτήτη του. Δέν μπόρεσα ποτέ να τό κάνω να δουλέψη!

Στήν έκδρομή. —Τί ώρασιτητα βρίσκεσις σ' αυτόν τον κρημνό; Είνε ένας συνηθιαμένος βράχος. —Κι' όμως, από κει γλιόστησε και σκοτώθηκε πέρσις ή πεθερά μου!

Μισταξήν Ιρλενδάων. —Είδες εκεί τή Νίτονα να έπιμένη σώνει και καλά, ότι είνε εικοσιδύ ετών; —Πού ξέρεις; Μπορεί να γεννήθηκες δεκαεπέντε χρόνιας!...

